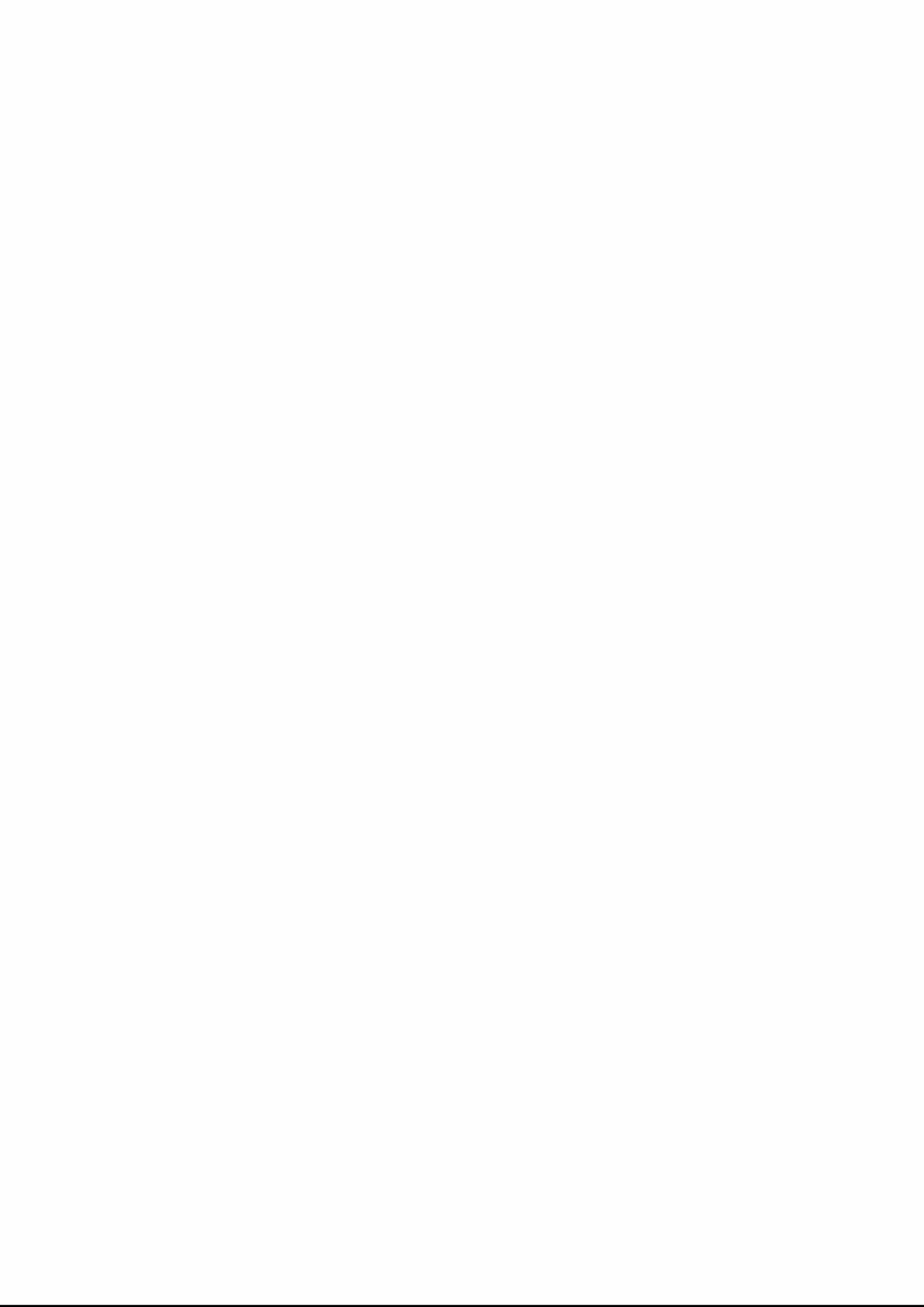

CSALÁDJAINKNAK, AKIK
– velünk és mindenkivel együtt, aki hisz –
egy napon a legnagyobb hazaérkezés
részesei lesznek.

ÉS A MINDENHATÓ ISTENNEK,
aki egy időre megáldott velük.

KÖSZÖNET

Családjainkon és csodás támogató csapatainkon kívül szeretnénk köszönetet mondani barátainknak a Tyndale House Kiadónál, amiért osztoztak álmunkban és látásunkban, és segítettek megvalósítani a Megváltás sorozatot. Külön köszönet Ron Beers, Becky Nesbitt, Anne Goldsmith, Andrea Martin, Jill Swanson, Travis Trasher és Linda Gooch munkatársaknak, akik mindent elkövettek, hogy a lehető legjobbat hozzák ki ebből a sorozatból.

Hálásak vagyunk ügynökünknek, Rick Christiannek, az Alive Communications munkatársának is. Félúton kaptad meg ennek a projektnek a gyepőlőjét, és végigvitted. Köszönjük, hogy minden területen a kiválóságra törekedtél a sorozat befejezésével kapcsolatban!

Külön köszönet Beka Hardtnak és Bethany Larsonnak, a Washington állambeli Vancouver Keresztyén Ifjúsági Színpada igazgatójának és koordinátorának, amiért a *Hazaérkezésben* megihlettek egy olyan történet-szállal, amely a következő köteteim – a Firstborn (Elsőszülött) sorozat – cselekményéhez vezet. És köszönet Matt Hannan pásztornak, amiért a prédikációin keresztül arra ösztönzött, hogy továbbra is hagyjam Isten igazságát keresztülragyogni a történeteken, amelyeket elhozok az olvasónak.

Végül köszönöm a Mindenható Istennek, hogy egy olyan könyvsorozatot adott nekünk, amely jól szemlélteti az igazságot: akármi történik is – Jézus Krisztusban mindig van megváltás.

ELSŐ FEJEZET

ELIZABETH BAXTER MÁRCIUS 7-ÉN találta a csomót, zuhanyzás közben.

Először átsiklott rajta a keze, azt gondolta, hogy talán csak egy kis zsírszövet, összecsomósodott izom, vagy esetleg csak a képzelete űz játékot vele. De azért újra meg újra kitapintotta. Aztán még egyszer, míg egészen biztos nem lett benne.

Semmi kétség – csomó!

Egy csomó, akármilyen legyen is, azonnali kivizsgálást jelent. Ezt az utat már végigjárta egyszer. Akinek már akadt dolga mellrákkal, az egyvalamit egészen biztosan tud: hogy az önellenőrzés nagyon fontos. Elzárta a csapot, megtörölközött, és még törölközőbe csavarva felhívta az orvost.

Három nappal később megcsinálták a mammográfiát, a rákövetkező napon pedig a biopsziát. Most pedig, március közepén, egy ragyogóan napos reggelen Elizabeth merev, egyenes háttal ült John mellett Dr. Marc Steinman magánrendelőjében; várták, hogy az orvos elmondja az eredményt.

– Rossz lesz, tudom, hogy az. – Elizabeth kicsit közelebb hajolt a férjéhez, úgy suttogott. – Nem hívatott volna ide minket, ha nem az lenne.

John halkán felsóhajtott, és a szemébe nézett.

– Nem tudhatod. Valószínűleg semmi. – Hangjából azonban hiányzott megszokott magabiztossága, és valami vad félelem villant a szemében. Szorosabban fogta felesége kezét. – Semmi nem lesz.

Elizabeth egyenesen előre nézett. A falon hatalmas, bekeretezett, paszpartuzott kép függött egy vadkacsapárról, amint utat vágnak a tó jeges tükrén. *Ne, Istenem, kérlek... ne legyen több rák! Kérlek!* Lehunyta szemét, és a kacsák eltűntek.

A közelmúlt emlékei sorakoztak fel a szívében. Ashley és Luke, amint annyi év után végre újra egymás mellett ülnek Luke és Reagan esküvői vacsoráján; Kari és Ryan, amint elmondják esküvői fogadalmukat Baxterék kertjében; a kis Jessie első lépései; Maddie és Hayley, amint először fogják meg egymás kezét Hayley vízbefúlásos balesete után.

Szükségük van rám, Istenem... még mindig szükségük van rám! Nekem is szükségem van rájuk. Kérlek, Istenem... ne legyen több rák!

Lépteket hallottak a folyosóról, Elizabeth kinyitotta a szemét.

– Segíts, John! – kérte feszült, ijedt hangon.

– Semmi baj! – John közelebb hajolt, hagyta, hogy felesége nekidőljön. – Nem lesz semmi baj.

Belépett az orvos, hóna alatt egy mappával.

Megállt, biccentett, majd leült velük szembe, az asztalhoz.

– Köszönöm, hogy bejöttök! – Kinyitotta a mappát, elővette a legfelső papírlapot. Először John, majd Elizabeth szemébe nézett. – Megérkezett a szövettan eredménye.

Szünet állt be, John megköszönte a torkát.

– Ugye, rendben van? – kérdezte erőltetett, természetellenes hangon.

Az orvos kinyitotta a száját, de Elizabeth már tudta. Tudta, hogy rossz lesz a hír, és abban a pillanatban képtelen volt műtétre gondolni, vagy sugárterápiára, vagy arra, hogy milyen beteg lesz. Arra sem tudta rávenni magát, hogy az elképzelhetetlenre gondoljon – megbánnivaló, helyrehoznivaló dolgokra, vagy olyanokra, amiket bárcsak máshogy tett volna. Csak egyetlen kérdés hatotta át a lelkét.

Hogy a csodában fog élni a családja nélküle?

Erin Hogannak kezdettől rossz érzése volt a vér szerinti anyával való találkozással kapcsolatban.

